

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie

Strona pozwana: R.N.G. Eind

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Nederlandse Raad van State — Wykładnia art. 10 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz.U. L 257, str. 2) oraz dyrektywy Rady 90/364/EWG z dnia 28 czerwca 1990 r. w sprawie prawa pobytu (Dz.U. L 180, str. 26) — Wykładnia art. 18 WE — Prawo pobytu członka rodziny będącego obywatelem państwa trzeciego — Istnienie takiego prawa w przypadku braku rzeczywistego zatrudnienia po stronie pracownika — Powrót pracownika do państwa pochodzenia — Brak w tym państwie prawa pobytu dla członka rodziny

Sentencja

- 1) W przypadku powrotu pracownika wspólnotowego do państwa członkowskiego, którego obywatelstwo posiada, prawo wspólnotowe nie nakłada na władze tego państwa obowiązku przyznania prawa wjazdu i pobytu obywatelowi państwa trzeciego będącemu członkiem rodziny tego pracownika na tej jedynie podstawie, że w przyjmującym państwie członkowskim, w którym pracownik ten wykonywał pracę najemną, obywatel ten posiadał ważne zezwolenie na pobyt, wydane na podstawie art. 10 rozporządzenia nr 1612/68 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2434/92 z dnia 27 lipca 1992 r.
- 2) W sytuacji, gdy po okresie wykonywania pracy najemnej w innym państwie członkowskim pracownik powraca do państwa członkowskiego, którego obywatelstwo posiada, obywatelowi państwa trzeciego będącemu członkiem jego rodziny przysługuje — na podstawie art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1612/98 w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 2334/92 stosowanego przez analogię — prawo pobytu w państwie członkowskim, którego obywatelem jest pracownik, nawet jeżeli pracownik ten nie wykonuje w tym państwie rzeczywistej i efektywnej działalności ekonomicznej. Okoliczność, że przed pobytem w państwie członkowskim, w którym pracownik wykonywał pracę najemną, obywatelowi państwa trzeciego będącemu członkiem rodziny pracownika wspólnotowego nie przysługiwało prawo pobytu na podstawie prawa krajowego w państwie członkowskim, którego obywatelem jest pracownik, nie ma wpływu na ocenę prawa pobytu tego obywatela państwa trzeciego w tym ostatnim państwie.

(¹) Dz.U. C 296 z 26.11.2005.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 grudnia 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbetsdomstolen — Szwecja) — Laval un Partneri Ltd przeciwko Svenska Byggnadsarbetareförbundet, Svenska Byggnadsarbetareförbundets avd. 1, Byggettan, Svenska Elektrikerförbundet

(Sprawa C-341/05) (¹)

(Swobodne świadczenie usług — Dyrektywa 96/71/WE — Delegowanie pracowników w obszarze budownictwa — Krajowe przepisy ustalające warunki pracy i zatrudnienia dotyczące kwestii, o których mowa w art. 3 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)-g), za wyjątkiem minimalnej stawki płacy — Układ zbiorowy w sektorze budownictwa, którego postanowienia ustalają korzystniejsze warunki lub dotyczą innych kwestii — Próba zmuszenia przez organizacje związkowe za pomocą akcji protestacyjnych przedsiębiorstw mających siedzibę w innych państwach członkowskich do podjęcia negocjacji w każdym konkretnym przypadku w celu ustalenia wysokości stawki wynagrodzenia, jaka powinna być wypłacana pracownikom oraz do przystąpienia do układu zbiorowego w sektorze budownictwa)

(2008/C 51/15)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Arbetsdomstolen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Laval un Partneri Ltd

Strona pozwana: Svenska Byggnadsarbetareförbundet, Svenska Byggnadsarbetareförbundets avd. 1, Byggettan, Svenska Elektrikerförbundet

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Arbetsdomstolen — Wykładnia art. 12 WE i 49 WE, jak również art. 3 ust. 1, art. 3 ust. 7, art. 3 ust. 8, art. 3 ust. 10 i art. 4 dyrektywy 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (Dz.U. 1997, L 18, str. 1) — Działania zbiorowe przeciwko przedsiębiorstwu budowlanemu, które oddelegowało pracowników najemnych do państwa członkowskiego innego niż państwo jego siedziby i które nie przystąpiło do układu zbiorowego w tym państwie.

Sentencja

- 1) Wykładni art. 49 WE i art. 3 dyrektywy 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług należy dokonywać w ten sposób, że sprzeciwiają się temu by w państwie członkowskim, w którym warunki pracy i zatrudnienia dotyczące kwestii wymienionych w art. 3 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)-g) tej dyrektywy są zawarte, za wyjątkiem stawki płacy minimalnej, w przepisach ustawowych organizacja związkowa mogła próbować zmusić w drodze akcji protestacyjnej przyjmującej formę blokady budowy, takiej jak opisana w sprawie przed sądem krajowym, usługodawcę mającego siedzibę w innym państwie członkowskim do podjęcia z nią negocjacji w sprawie stawki płac, jaka powinna być wypłacana pracownikom delegowanym, jak również do przystąpienia do układu zbiorowego, którego postanowienia ustalają w zakresie pewnych omawianych kwestii korzystniejsze warunki niż warunki wynikające z odpowiednich przepisów ustawowych, podczas gdy inne postanowienia dotyczą kwestii niewymienionych w art. 3 tej dyrektywy.
- 2) Artykuły 49 WE i 50 WE sprzeciwiają się temu, by w danym państwie członkowskim zakaz podejmowania przez organizacje związkowe akcji zbiorowych w celu uchylecia lub zmiany układu zbiorowego zawartego przez osoby trzecie uzależniony był od tego, czy akcje te dotyczą warunków pracy i zatrudnienia, do których stosuje się bezpośrednio prawo krajowe.

(¹) Dz.U. C 281 z 12.11.2005 r.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 grudnia 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sozialgericht Berlin, Landessozialgericht Berlin-Brandenburg — Niemcy) — Doris Habelt (C-396/05), Martha Möser (C-419/05), Peter Wachter (C-450/05) przeciwko Deutsche Rentenversicherung Bund

(Sprawy połączone C-396/05, C-419/05 i C-450/05) (¹)

(Zabezpieczenie społeczne — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Załączniki III i VI — Swobodny przepływ osób — Artykuły 18 WE, 39 WE i 42 WE — Świadczenia emerytalne — Okresy składkowe uzyskane poza terytorium Republiki Federalnej Niemiec — Brak możliwości eksportu)

(2008/C 51/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Sozialgericht Berlin, Landessozialgericht Berlin-Brandenburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Doris Habelt (C-396/05), Martha Möser (C-419/05), Peter Wachter (C-450/05)

Strona pozwana: Deutsche Rentenversicherung Bund

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Sozialgericht Berlin — Wykładnia art. 42 traktatu WE — Ważność załącznika VI. część C „Niemcy” pkt 1 do rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r. (Dz.U. L 149, str. 2) — Odmowa wypłaty niemieckiego świadczenia emerytalnego za okresy zatrudnienia uzyskane pomiędzy 1939 a 1945 na terytorium Sudetów na rzecz obywatela Niemiec, który przeniósł miejsce swego zamieszkania do Belgii

Sentencja

- 1) Przepisy załącznika VI, części C, zatytułowanej „Niemcy” pkt 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., są niezgodne z zasadą swobodnego przepływu osób, a w szczególności z art. 42 WE, w zakresie w jakim umożliwiają one, w okolicznościach takich jak te w postępowaniu przed sądem krajowym, uzależnienie, przy wypłacie świadczeń emerytalnych, uwzględnienia okresów składkowych uzyskanych w latach 1937 — 1945 na częściach terytorium, na którym obowiązywały ustawy zabezpieczenia społecznego Republiki Federalnej Niemiec, od wymogu posiadania przez uprawnionego miejsca zamieszkania na terytorium tego państwa członkowskiego.
- 2) Przepisy załącznika III części A i B, pkt 35 zatytułowanych „Niemcy-Austria” lit. e) rozporządzenia nr 1408/71, ze zmianami, są niezgodne z art. 39 WE i 42 WE, w zakresie w jakim pozwalają one, w okolicznościach takich jak te w postępowaniu przed sądem krajowym, gdzie uprawniony ma miejsce zamieszkania w Austrii, na uzależnienie, przy wypłacie świadczeń emerytalnych, uwzględnienia okresów składkowych uzyskanych w latach 1953-1970 w Rumunii w oparciu o ustawę o prawach emerytalnych nabytych za okresy składkowe za granicą (Fremdrentengesetz), od wymogu posiadania przez uprawnionego miejsca zamieszkania na terytorium Republiki Federalnej Niemiec.
- 3) Przepisy załącznika VI części C, zatytułowanej „Niemcy” pkt 1 rozporządzenia nr 1408/71, ze zmianami, są niezgodne z zasadą swobodnego przepływu osób, a w szczególności z art. 42 WE, w zakresie w jakim pozwalają one, w okolicznościach takich jak te w postępowaniu przed sądem krajowym, na uzależnienie, przy wypłacie świadczeń emerytalnych, uwzględnienia okresów składkowych uzyskanych w latach 1953-1970 w Rumunii w oparciu o ustawę o prawach emerytalnych nabytych za okresy składkowe za granicą, od wymogu posiadania przez uprawnionego miejsca zamieszkania na terytorium Republiki Federalnej Niemiec.

(¹) Dz.U. C 22 z 28.1.2006.
Dz.U. C 74 z 25.3.2006.